

V I S S Z H A N G

Bartók György írja az *Erdélyi Helikonban* (1943 okt.): „A természet életének szerető s épen ezért megértő szemlélete az igazi erdélyi ember lélekének sajátos vonása. És minél erdélyibb a lélek, annál erőteljesebb ez a szemlélet, még az olyan íróknál is, mint Bánffy, aki az urbanus élet minden finomságát, kellemét, bűvöletét, hátrányát valóban ismeri.”

*

Szentkúty Pál írja: „... az elvonni és elvonatkoztatni tudás, a dolgok szellemi jelenséggé sűrítésének ritka képessége s elvalótlanítása: ez épen a költők legsajátosabb adománya, föladata, létjoga és ismétелhetetlen ujsága. Önmaguk ilyetén ujsága nélkül ők is csak közhelyek őrzői lennének, közkeletű mondókákat ismétелgető rokkant szócsöszök.”

*

François Gachot írja Giraudoux halála alkalmából: „Igazi francia szokás épen azt támadni, aki legtöbb dicsőséget szerez a népnek, melyhez tartozik.”

*

Halasy-Nagy József írja a *Délvidéki Szemlében* (1944, 102): „Elgondoztató, hogy az a két példa, akik Európát formálták: Jézus Krisztus és Sokrates, mindegyik csak személyes példát mutatott arra, hogyan kell élni, de nem fordult egyik sem az íráshoz... Ha az ő példájukból megszületett keresztény erkölcsöt és a racionális tudományt kitörölnénk Európa szelleméből, minden technikai és művészi civilizációnk ellenére nem maradna belőle egyéb, mint a többé-kevésbé álcázott barbárság.”